

17-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“প্ৰিয় সন্তানসকল – তোমালোক হৈছা জ্ঞানী যোগী, তোমালোকে পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ লগতে জ্ঞান ৰত্নৰ বীজো
ৰোপণ কৰিব লাগে, ভাৰতৰ শৃংগাৰো কৰিব লাগে”

*প্ৰশ্ন:- তোমালোক সন্তানসকলে কলিযুগী গোবৰ্ধন পৰ্বত উঠাৰ বাবে কোনটো আঙুলি (কেনেধৰণৰ সহযোগ) দিয়া?

*উত্তৰ:- পৰিত্ৰতাৰ। পৰিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰাটোৱেই আঙুলি দিয়াৰ দৰে হয়। চোৱা পৰিত্ৰতা নোহোৱা বাবে ভাৰতৰ কি
অৱস্থা হৈছে। পৰিত্ৰতা থাকিলে শান্তি-সমৃদ্ধি সকলো থাকে, সেইবাবে শ্ৰীমতত জুই আৰু কপাহ একেলগে
থাকিলেও পৰিত্ৰ হ’ব লাগে (প্ৰবৃত্তিত থাকিও পৰিত্ৰ হ’ব লাগে)। ঘৰ-সংসাৰৰ সন্যাস কৰিব নালাগে।

*গীত:- আনে ৱালে কল কি তুম তকদিৰ হ’... (অনাগত দিনৰ ভাগ্য তোমালোক.....)

ওম্ শান্তি। মাতাসকলে, সকলো প্ৰিয়তমাই এই গীতটি শুনিলা। সন্তানসকলে জানে এই ভাৰতবৰ্ষৰ ভাগ্য ৰেখা খণ্ডিত হৈ
গৈছে। কাৰ দ্বাৰা খণ্ডিত হ’ল? ৫ বিকাৰৰূপী ৰাৱণৰ দ্বাৰা। এতিয়া পুনৰ তোমালোক সন্তানসকলে ভাৰতৰ ভাগ্য গঢ়ি
আছা। তোমালোক হৈছা শিৱ-শক্তি মাতা। যেতিয়া জ্ঞান সাগৰ আহে তেতিয়া মাতাসকলৰ ওপৰত (জ্ঞানৰ) কলহ ৰাখে।
তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে তোমালোক ভাৰতৰ ভাগ্য গঢ়োতা অৰ্থাৎ ভাৰতক স্বৰ্গ বনাওঁতা হোৱা। তোমালোক
পিতাৰ সেনা হোৱা। পিতাৰ ঘৰৰ শোভা হোৱা। মাক-পিতাৰ লগত সন্তান নাথাকিলে ঘৰখন শূন্য যেন লাগে। এতিয়া এই
দুনিয়াখন খালী খালী লাগে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে ইয়াক স্বৰ্গ ৰূপত গঢ়ি আছা। পিতায় কয় - মই তোমালোক
মাতাসকলৰ গোলাম হওঁ, কিয়নো এই মাতাসকল আগতে স্বামীৰ গোলাম আছিল। তেওঁলোকক কোৱা হয় যে হিন্দু নাৰীৰ
স্বামীয়েই গুৰু ঈশ্বৰ সকলো হয়। বাস্তৱত এই সময়ৰ কথাকে পুনৰ ভক্তিমাৰ্গলৈ লৈ গৈছে। পৰমপিতা পৰমাত্মাকে এই
সময়ত কোৱা হয় - তুমিয়ে মাতা তুমিয়েই পিতা। সকলো একে হয়। হিন্দু লোকসকলে আকৌ স্বামীৰ কাৰণে বুলি কৈ
দিছে। বাস্তৱত শিৱবাবা হৈছে স্বামীৰো স্বামী। তোমালোকতো সদায় সৌভাগ্যশালী হোৱা আৰু এই স্বামীও অমৰ, অমৰনাথ
নহয় জানো। তোমালোককো অমৰনাথ, অমৰপুৰীৰ মালিক বনায়। এনেকুৱা স্বামীক বহুত স্মৰণ কৰিব লাগে যিয়ে
তোমালোকক পঢ়াই স্বৰ্গৰ মালিক বনায়। এনেকুৱা স্বামীক পাহৰিলে ক্ৰন্দন আহি যায়। পিতাই কয় - তোমালোকৰ প্ৰেমিক
মৰি গ’ল নেকি যে তোমালোকে কান্দি থাকা! তোমালোকেতো এতিয়া সদায় হাঁহি মুখে থাকিব লাগে। দেৱতাসকলৰ
মুখমণ্ডল সদায় হৰ্ষিত মুখৰ। মানুহে দেখিলেই আনন্দিত হয়। দেৱতাসকলে সেই আনন্দ ক’ৰ পৰা পালে? সংগমত পিতাই
এনেকুৱা হৰ্ষিতমুখৰ, আনন্দময়ী বনাইছিল। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে তেতিয়াহে অবিনাশী হ’ব পাৰিবা। পিতাই কয় -
কন্দাৰ কথাই নাই। বাহঃ! এনেকুৱা সুদৰ্শন প্ৰেমিক পাইছা যাৰদ্বাৰা স্বৰ্গৰ মহাৰাজা-মহাৰাণী হোৱা। তোমালোক খোজে
প্ৰতি শ্ৰীমতত চলি থাকা। তোমালোকে যি মহাবাক্য শুনা সেই প্ৰতিটো মহাবাক্য লাখ টকা মূল্যৰ হয়। বিদ্বানসকলে গীতা,
বেদান্ত আদি শুনালে কয় যে এই প্ৰতিটো মহাবাক্য লাখ টকাৰ হয়। কিন্তু এনেকুৱাতো নহয়।

তোমালোক জ্ঞানী-যোগী হোৱা। আত্মা জ্ঞানী হয়। পিতাও হৈছে জ্ঞানী, তেওঁক আকৌ জ্ঞান-সাগৰ বুলি কোৱা হয়। জ্ঞানৰ
বৃষ্টি কৰোতা। স্থূল পানীৰ কথা নহয়, ইয়াক জ্ঞান-ৰত্ন বুলি কোৱা হয়। প্ৰত্যেকৰে মাজত এই জ্ঞানৰ বীজ ৰোপণ কৰিব
লাগে। মনুষ্যক বুজাব লাগে যে তোমালোক আত্মা হোৱা, এয়া তোমালোকৰ শৰীৰ। তোমালোকে কোৱা- পাপ আত্মা, পুণ্য
আত্মা। পাপ-পৰমাত্মা, পুণ্য-পৰমাত্মা বুলি নোকোৱা। ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হয় যে পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী নহয়। মায়াই পাপ-আত্মা
বনায় আৰু পিতাই পুণ্য-আত্মা বনায়। পুণ্য-আত্মাৰ দুনিয়াক স্বৰ্গ আৰু পাপ-আত্মাৰ দুনিয়াক নৰক বুলি কোৱা হয়।

সকলোকে পৱিত্ৰ কৰি গঢ়ি তোলোতা, সংগতি-দাতা এজনেই পিতা। সেয়েহে তোমালোক সন্তানসকল এই বেহদ ঘৰৰ শৃংগাৰ হোৱা। তোমালোকে ভাৰতৰ শৃংগাৰ কৰিব লাগিব। বৈকুণ্ঠক বিশ্বৰ আশ্চৰ্য বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যই ৭টা স্থূল আশ্চৰ্য দেখুৱাই। সেয়াটো হৈছে মনুষ্যৰ দ্বাৰা নিৰ্মিত। বাস্তৱত বিশ্বৰ আশ্চৰ্য হৈছে বৈকুণ্ঠ, য'ত সকলো আত্মাই সদায় সুখী হৈ থাকে। গায়নো কৰে অমুক স্বৰ্গগামী হ'ল কিন্তু যেতিয়ালৈকে পিতা নাহে তেতিয়ালৈকে তালৈ কোনো যাব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি বৈকুণ্ঠলৈ যাওঁ। সেই স্থূল আশ্চৰ্যক দুচকুৰদ্বাৰা দেখা যায়। তোমালোকতো বৈকুণ্ঠলৈ গৈ সীমাহীন সুখ ভোগ কৰিবা। তাত কন্দাৰ কোনো কথা নাই। পিতাই কয় তোমালোক পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ প্ৰেয়সী সকলে কয় কান্দা। হয়তো পিয়তমক পাহৰি যোৱা। পিয়তমক পাহৰি যোৱা মানে হৈছে তেখেতৰ পৰা বিদায় লোৱা। সদায় তেখেতক স্মৰণ কৰি থাকিলে কন্দাৰ কোনো কথা নাথাকে। বাকী কাৰোবাৰ সম্বন্ধীয় আদিৰ মৃত্যু হ'লে কান্দে। এতিয়া তোমালোকে জীয়াই থাকিয়েই চুটি লোৱা। সকলোৰেপৰা চুটি লৈ, কান্দি-কান্দি পুনৰ চিৰদিনৰ বাবে হাঁহিব ধৰা, কিয়নো বৈকুণ্ঠলৈ যোৱা। ইয়াতটো কন্দাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। বাবাই কয় - মাঁ মৰিলেও হালুৱা খাবা, কি হালুৱা ? এই জ্ঞানৰ। এতিয়াতো সকলো মৃতপ্ৰায় হৈ আছে। কাৰ কথা চিন্তা কৰো, কাৰ নকৰো - ইমানবোৰ মৰিব। ক্ৰিয়া কৰ্ম কৰিবলৈও কোনো নাথাকিব। জাপানত বোমা ফুটি যে ইমান মৰিল কোনে ক্ৰিয়া কৰ্ম কৰিলে। ক্ৰিয়া কৰ্ম কৰা সকলো মৰি যাব। এয়াটো ভক্তি মাৰ্গৰ ৰীতি নিয়ম। সত্যযুগত এনেকুৱা কথা নাথাকে। তাততো সীমাহীন সুখ থাকে। মোহজিৎ ৰজাৰ কাহিনীও তাৰেই। তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰ এই কাহিনী শুনি আহিছা। এতিয়া পিতাই কয় - যি শুনিলে সকলো পাহৰি যোৱা। এতিয়া সকলো পিতাৰ পৰা শুনা। বেয়া নুশুনিবা, বেয়া নাচাবা.....তেওঁলোকে বান্দৰ মুখায়বৰে পুতলা বনাই দিছে। বেয়া নকবা, বেয়া নাচাবা... কিয়নো এই সময়ত মনুষ্য বান্দৰতকৈও অধম, যিহকে শুনোৱা সত্য সত্য বুলি কৈ থাকে। বাবাই কয় - সন্তানসকল গ্লানিৰ কথা নুশুনিবা। মই কল্পৰ সংগম যুগত আহো। পিতাটো নিশ্চয় আহিবই লাগিব তেতিয়াহে জ্ঞান দিব। মনুষ্যই কয় ঋষি-মুনি আদি ত্ৰিকালদৰ্শী আছিল। বাবাই কয় - একেবাৰে নহয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণো ত্ৰিকালদৰ্শী নাছিল। ত্ৰিকালদৰ্শী মাথোন তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলহে হৈছে। তোমালোকৰ এইটো ৪৪ তম অন্তিম জন্ম। এনেকুৱা নহয় যে জ্ঞানৰ সংস্কাৰ আন জন্মটো থাকিব। নহয়, এয়া প্ৰায় লুপ্ত হৈ যাব। তাত ৰাজধানী স্থাপনা হৈ যাব গতিকে ৰাজযোগৰ দৰকাৰ নাথাকে। গতিকে চোৱা বাবাই কি কয়, মনুষ্যই কি কয়। দিন ৰাতিৰ দৰে পাৰ্থক্য আছে। মনুষ্যই কয় পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী, পিতাই কয় নহয়। মনুষ্যই কয় কলিযুগৰ আয়ুস এতিয়াও ৪০ হাজাৰ বৰ্ষ বাকী আছে, পিতাই কয় এনেকুৱা নহয়। কিমান যে মিছা কথা কৈ ঘোৰ অন্ধকাৰ কৰি দিলে।

এতিয়া মিঠা পিতাই কয় - বহুত মিঠা হোৱা। তোমালোক ঈশ্বৰীয় দৰবাৰত ঈশ্বৰৰ সন্তান হোৱা। তোমালোকৰ কৰ্তব্য হ'ল যোগযুক্ত হোৱাৰ। গোবৰ্ধন পৰ্বতলৈ গ'লে দেখিবা তাত আঙুলি দেখুওৱা হৈছে। পৰ্বতৰ কিমান যে পূজা কৰা হয়। ভাৰত যেতিয়া স্বৰ্গ হৈ যায় তেতিয়া ইয়াৰ পূজা নহয়। গতিকে এই আঙুলি হৈছে তোমালোকৰ স্মাৰক। পৱিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা মানে আঙুলি দিয়া- ভাৰতক মুক্ত কৰিবৰ বাবে। পৱিত্ৰতা থাকিলে শান্তি সমৃদ্ধিও থাকে। পৱিত্ৰতা নাই কাৰণে ভাৰতৰ অৱস্থা চোৱা কেনেকুৱা হ'ল। পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়, নহয় জানো! সন্যাসীসকলে কৈ আহিছে যে জুই আৰু কপাহ একেলগে থাকিব নোৱাৰে। শাস্ত্ৰত এনেকৈ লিখা আছে। কিন্তু তোমালোকে সন্যাসীসকলক ক'ব পাৰা যে আমি কেনেকৈ জুই আৰু কপাহ একেলগে থাকিও পৱিত্ৰ হৈ থাকো। সন্যাসীসকলেটো শ্ৰীমত নাপায়। আমিহে এতিয়া পিতাৰ শ্ৰীমতত চলো। তেওঁলোকে শংকাৰাচাৰ্যৰ মত পায়, এইয়া হৈছে শিৱাচাৰ্যৰ মত। তোমালোক শিৱাচাৰ্যৰ সন্তান হোৱা। এইয়া কোনোৱে নাজানে। কৈ দিয়ে - পৰমাত্মা জ্ঞানৰ সাগৰ গতিকে আশ্চৰ্য নহ'ল জানো। সেয়া শংকাৰাচাৰ্য। সন্যাসীয়ে শাস্ত্ৰ আদি বহুত পঢ়ি উপাধি লয়। কৃষ্ণ আশ্চৰ্য বুলি কেতিয়াও কোৱা নহয়। শিৱৰ বিষয়ে একো নাজানেই। তেওঁলোকে পিতাক চিনিয়েই নাপায়। পিতাৰ বাহিৰে অন্যক কাকোকে জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। কোনো সন্যাসী লগ পালে ক'বা - তোমালোক হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গৰ হঠযোগী সন্যাসী। আমি হৈছো প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ ৰাজযোগী। তোমালোকে ৰাজযোগ শিকাব

নোৱাৰা। তোমালোক হৈছা ৰজোগুণী কিয়নো শংকাৰাচাৰ্য্য দ্বাপৰতহে আহে। তোমালোকৰ হৈছে হঠযোগ কৰ্ম সন্যাস। বাস্তৱত কোনো কৰ্ম সন্যাস নাথাকেই। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে নিৰ্দেশেই বেলেগ ধৰণৰ পোৱা। মনুষ্যই শান্তিত থাকিব বিচাৰে। তেওঁলোকক কোৱা- আচ্ছা, নিজকে এই কৰ্মেইন্দ্রীয়ৰ পৰা উপৰাম কৰি দিয়া। পিছে কেৱল উপৰাম হৈ থাকিলেই কোনো লাভ নহ'ব। উপৰাম হৈ মোক স্মৰণ কৰিলেহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। শান্তি তোমালোকৰ ডিঙিৰ হাৰ। আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। আমি আত্মাসকল মূলবতনত মৌন হৈ থাকো। আকৌ সূক্ষ্মবতনত আছে ছবি। এইয়া হৈছে বাণীসহ স্থূলবতন। তোমালোক সন্তানসকলে সাক্ষাৎকাৰ কৰিছা। বাবাই বেছিকৈ দেখিছে। মম্মাইতো একোৱে দেখা নাছিল, কেতিয়াও ধ্যানত যোৱা নাছিল। জ্ঞানত কিমান তীখা হৈ গ'ল। এই ধ্যানৰ আশাও ৰাখিব নালাগে। মম্মাক চোৱা ধ্যান নকৰাকৈয়ে কিমান আগত নম্বৰ লৈছে। প্ৰথমে শ্ৰী লক্ষ্মী পিছত শ্ৰী নাৰায়ণ, ইয়াৰ কাৰণে লিখাও হৈছে অৰ্জুনে বিনাশ স্থাপনাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিছিল। এইখন ৰথত (ব্ৰহ্মা বাবা) ৰথী শিৱ বাবাই বহি জ্ঞান শুনাই। এই ৰথ অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মা বাবাইও তেওঁৰ পৰাই জ্ঞান পাইছে। তেওঁ নিজেও গীতা পঢ়িছিল। পাঠ আদিও বহুত পঢ়িছিল। এতিয়া বহুত আচৰিত লাগে- শাস্ত্ৰত যে কি কি আছে। পিতাই কয়- এই পঢ়া সকলো পাহৰি যোৱা, নুশুনিবা, দেখিও নাচাবা। মাথোন, অমিতো এতিয়া বাবাৰ মিঠা ঘৰলৈ যাম। যেতিয়ালৈকে পথ-প্ৰদৰ্শক তথা মুক্তিদাতা নাহে তেতিয়ালৈকে কোনেও যাব নোৱাৰে। পথ-প্ৰদৰ্শক আৰু মুক্তিদাতা এজনেই পিতা। দুখৰ পৰা মুক্ত কৰি দিয়ে, সেয়ে তেওঁক গতি-সংগতি দাতা বুলি কোৱা হয়। তেওঁ হৈছে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, পৰম আত্মা। নিৰকাৰী দুনিয়া হৈছে আত্মা থকাৰ ধাম। এনে নহয় যে ব্ৰহ্ম পৰমাৰ্হা হয়, তাত আত্মা বিলীন হৈ যাব। কিমান আশ্চৰ্যৰ কথা। তোমালোকৰ ৮৪ জন্মৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) অবিনাশী, এইয়া কেতিয়াও নোহোৱা হৈ নাযায়। সৃষ্টি অনাদি ৰচিত হৈ আছে। সত্যযুগক নতুন সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। এতিয়া হৈছে পুৰণা সৃষ্টি। বাকী সৃষ্টিৰ কোনো বিনাশ নহয়। পিতাই আহেই পতিত সৃষ্টিৰ পাৱন বনাবলৈ। সৃষ্টিতো আছেই। ৮৪ জন্মতো নিশ্চয় দেৱতাসকলৰহে হ'ব, আকৌ কমি গৈ থাকে। খ্ৰীষ্টিয়ান আদিৰো হিচাপ উলিয়াব পাৰি। প্ৰকৃততে ভাৰতবাসীৰ জনসংখ্যা বহুত হ'ব লাগিছিল। কিন্তু অন্য ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত হোৱাৰ বাবে কমি গৈছে। নামেই হিন্দু ৰাখিছে। পিতাই কৈছে মই তেতিয়াহে আহো যেতিয়া মই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা দেৱী দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলগীয়া হয়। শংকৰৰ দ্বাৰা বিনাশ— আকৌ যিয়ে স্থাপন কৰে তেৱেঁই প্ৰতিপালনো কৰিব। গান্ধীজীকো যি সকলে সহযোগ কৰিছিল, পৰিশ্ৰম কৰিছিল আজি বহুত সুখী। তাত (সত্য যুগত) সুখীতো সকলোৱেই হ'ব। বাকী পদ প্ৰাপ্তিৰ ক্ষেত্ৰত অন্তৰ আহি যায়। যি পিতাৰ স্মৃতিত থাকে আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ কৰি থাকে তেওঁ সূৰ্য্যবংশী হ'ব। কম স্মৰণ কৰিলে চন্দ্ৰবংশী, নহ'লে প্ৰজা, দাস দাসীওতো বহুত লাগে নহয় জানো। পিতাই বুজাইছে যে যোগবলৰ দ্বাৰা যি কোনোৱেই বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰে। তোমালোক হৈছা যোগবলৰ অহিংসক সেনা। খ্ৰীষ্টিয়ান সকলেও যদি ইমান বল প্ৰাপ্ত কৰে তেন্তে বিশ্বৰ মালিক হৈ যাব পাৰে। কিন্তু বিধিয়ে এয়া নকয়। সেই বান্দৰৰ কাহিনী আছে নহয়। কৃষ্ণৰ মুখত মাখন আহি যায়- বিশ্বৰ ৰাজ্য-ভাগ্যৰ। গতিকে বিশ্বৰ ৰাজ্য-ভাগ্য যোগবলৰ দ্বাৰাহে পাব পাৰি। পিতাই কয় - মই স্বৰ্গ ৰচনা কৰো। তোমালোক সন্তানসকলৰো এইটোয়েই বৃত্তি। সন্তানসকলে পিতাৰ হৈ স্থাপনাৰ কাৰ্যত সহযোগ কৰে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

- (1) সদায় হৰ্ষিত, প্ৰফুল্লিত হৈ থাকিব লাগে। কেতিয়াও কান্দিব নালাগে। জীয়াই থাকোতেই সকলোৰে পৰা বিদায় লৈ ল'ব লাগে। কাৰোৰে চিন্তা কৰিব নেলাগে।
- (2) নিজৰ স্বধৰ্ম শান্তিত স্থিত হৈ থাকিব লাগে। জ্ঞান আৰু যোগৰ দ্বাৰা তীব্ৰ গতিত আগবাঢ়ি যাব লাগে। ধ্যানৰ আশা ৰাখিব নালাগে।

***বৰদান:-** সঁচা অন্তৰেৰে পিতাক ৰাজী (সৈমান) কৰাওঁতা আৰু সদায় ৰাজী হৈ থাকোঁতা ৰাজযুক্ত হোৱা।

যি সন্তানে সঁচা অন্তৰেৰে পিতাক ৰাজী কৰায়, বাপদাদাই তেওঁক নিজৰ সংস্কাৰেৰে, সংগঠনৰ পৰা সদায় ৰাজী অৰ্থাৎ ৰাজযুক্ত হোৱাৰ বৰদান দিয়ে। নিজৰ বা অন্যৰ সংস্কাৰৰ বহস্যৰ বিষয়ে জনা, পৰিস্থিতিক জনা- এয়াই ৰাজযুক্ত স্থিতি। সঁচা অন্তৰেৰে পিতাক নিজৰ দিনলিপি জনালে বা স্নেহেৰে বাৰ্তালাপ কৰিলে সদায় সমীপতাৰ অনুভৱ হয় আৰু আগৰ হিচাপ নিকাচ সমাপ্ত হৈ যায়।

***প্ৰোগান:-** সঁচা অন্তৰেৰে দাতা, বিধাতা, বৰদাতাক ৰাজী (সৈমান) কৰোঁতা জনেই আত্মিক আনন্দত থাকে।

!!ওম শান্তি!!
